

POTOVANJE DO UKROČENEGA NOMADA

Norveška je država v Severni Evropi in leži na zahodnem delu Skandinavskega polotoka. Meji na Švedsko, Finsko in Rusijo. Ima zelo razčlenjeno obalo ob Severnem Atlantskem oceanu s številnimi fjordi, ki so jih izbrusili ledeniki, kasneje pa jih je zalilo morje. Notranjost Norveške je izredno gorata in komaj kje širša od 100 km. Je med najbogatejšimi državami sveta in velja za najmiroljubnejšo državo na svetu.

Zemljevid Norveške

Na severu Norveške je rt Nordkapp. Obsega otok Magerova ter vzhodni in zahodni del fjorda Porsangen. Večina prebivalcev živi v ribiškem mestecu Honningsvåg. Nordkapp označuje magični globus, na 307 metrov visoki pečini, in ima na leto preko 200.000 obiskovalcev.

Ali veste? Nordkapp je povsod opisan kot najbolj severni del sveta, vendar to ni res. To je samo najbolj severna razgledna točka, dejansko pa je najsevernejša točka skalovje Knivskjelodden, ki leži levo od Nordkapp. Do tja vodi težje prehodna markirana pešpot po tundri, dolga 8 km. Zaradi lažjega dostopa pa so turistično atrakcijo predstavili na eno skalovje bolj vzhodno. To je resnica, ki jo ve le malokdo. Tudi jaz nisem verjela. Preberite si na www.visitnorthcape.com.

Nordkapp

Tako kot mnogi, smo se tudi mi odločili, da gremo na rt, na skrajnem severu Norveške. Pot smo začeli na letališču Brnik, od koder smo po treh urah leta prispeli v Oslo, glavno mesto Norveške. Nato smo najeli avto in pot nadaljevali ob čudoviti fjordski obali s pogledi na ledenike. Zaradi utrujenosti, smo se ustavili in obiskali še vasico z najkrajšim imenom na svetu – A. Izvedeli smo, da v njej živi okrog 600 prebivalcev. Povsod je polno lesenih malih hišk in nasploh je vasica zelo lepo urejena. Ogromno je otrok, ki se igrajo na travnikih in kot zanimivost – nihče od njih ni imel telefona v rokah. V restavraciji smo pojedli kosilo, nato pa nadaljevali proti cilju.

Oslo

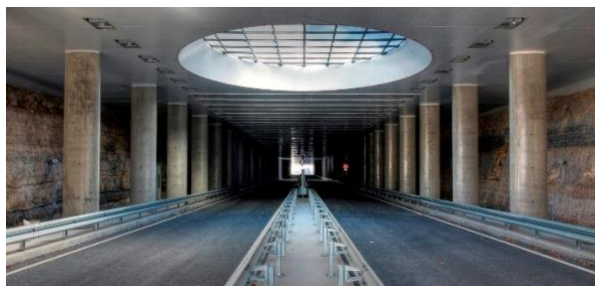
Po enajstih urah smo končno prispeli do zaliva Mageroyssund. Tu smo si vzeli čas za počitek. Iskanje proste HYTTE – hišice se nam je posrečilo v tretjem poskusu. Označbe za sobe, hytte, in počivališča so zelo dobre in vidno postavljene ob robu cestišča. Cena hišice, ki je lahko zelo različna in se giblje od 200 pa tja do 1.350 NOK (27,00–180,00 EUR) na noč, glede na lokacijo, velikost in opremljenost. Koliko oseb spi v hišici, jih ne zanima.

Starejši gospod, naš najemodajalec, nam je povedal, da ima skoraj vsaka družina na Norveškem vikend, katerega oddaja v poletnem času. Tako smo, samo 5 kilometrov proč od turističnega vrveža, dobili hišico dosti ceneje. Zvečer nam je gospodar pokazal tradicionalne sušilnice polenovke, kjer sušijo ribe Bakalar, svojo glavno jed. Sušijo jih na visokih lesenih tramovih. Z nožem je odstrigel zgornji del glave in 4 polenovke odnesel v hišico, kjer nam jih je njegova žena pripravila za večerjo. Vsa družina nas je sprejela zelo toplo. Domača otroka sta brez zadržkov sprejela ponujene bombone iz Slovenije. V hvaležnih očeh sem jima brala »HVALA«. Gostoljubnost ljudi je tukaj neizmerna.

Bakalar - polenovka

Zgodaj zjutraj smo pot nadaljevali z vožnjo po tunelu Fatimo, ki je leta 1999 zamenjal trajekt in povezuje otok Mageroy, na katerem je Nordkapp, s celino. Tunel meri v dolžino 6.870 metrov in je na sredini 212 metrov pod gladino Barentsovega morja. Nato je sledil izredno mrzel in strm spust do sredine ter nato dvig, s skoraj 8% naklonom. Razlika temperature v avtu in temperature zunaj, nam je zameglila ogledala in prednje steklo.

Tunel Fatimo

Otok Mageroy

Po prihodu iz tunela, nas je pot peljala še dobrih 30 kilometrov in po kratki osvežitvi v hotelu v Honningsvagu, smo se zvečer podali proti Nordkappu. »Le kje so losi in jeleni?« smo se spraševali večkrat med potjo. Videli nismo ne enega, ne drugega. Cestne table pa so nas nenehno opozarjale nanje. Potem pa se je srečanje zgodilo v hipu. Izpod ceste je pridirjal jelen, nas opazoval, kako smo upočasnili, nato pa se je pognal v dir in pogledoval kaj delamo mi. Ovratnica okoli vratu ga je izdala, da je udomačen. Skrnil se je za grmovje in nas radovedno opazoval. Vsekakor prizor, ki ga nismo bili navajeni.

Severni jeleni

Cestna postajališča so bila polna prodajaln spominkov, katere so prodajali Samiji. To so prvotni prebivalci Norveške, katerih je danes le še okoli 50.000 in živijo le na skrajnem severu. Danes so se v večini že modernizirali, le 5% pa jih še vedno živi prvotno nomadsko življenje. Ostali namesto v šotoru, ki stoji le še simbolično, spijo danes raje v prikolicah. Ti ljudje prodajajo razno rogovje, nagačene šape, kožo in različne lutke, oblečene v narodno nošo.

Naselij je na tem področju malo, gostota prebivalstva je nizka, le en prebivalec na en kvadratni kilometer. Na cesti je bil vedno bolj redek promet in vedno manj dreves. Začela se je tundra.

Ljudstvo Sami

Končno smo prispeli na cilj. Pred rtom Nordkapp smo počakali vse do polnoči in seveda nismo bili edini. Trlo se je turistov, medtem ko domačinov skoraj da ni bilo. Vsi smo si želeli videti polnočno sonce tik nad gladino morja. To pa lahko vidimo le od 11. maja do 31. julija. Polarna noč tu traja od 18. novembra do 24. januarja. Na informacijskem terminalu smo prebrali zunanjo temperaturo zraka-skoraj 11 stopinj, kar je za to področje zgornja meja. Skozi steklene stene smo zagledali magični globus in se napotili do njega. Kovinska konstrukcija stoji na 307 metrov visoki skalni pečini.

Vrnili smo se v glavno zgradbo ter si privoščili kavo in vročo čokolado. Ob 23.00 uri so se spustile vse zavese. Sedeli smo na udobnih sedežih, zvoki pevke in klavirja pa so nas zazibali v lenoben trans. Točno ob 0.00 uri pa so se zavese ponovno dvignile. Takrat smo zagledali tisti kraljevski pogled »The King`s view«, ki nam je preko skalnega robu prikazal sonce tik nad morjem. Lesketanje Arktičnega morja v polnočnem času je bilo doživetje, kjer nam je vsem zastal dih.

Prikaz sonca na gladini

Globus na rtu

Še isto noč smo obiskali izjemen podzemni center Nordkapp s kino dvorano, kjer smo si ogledali tridimenzionalni panoramski film o Nordkappu in pokrajini Finmark, prikazan je bil v vseh štirih letnih časih. Po stopnicah smo se nato spustili še nižje pod površje Zemlje, kjer smo si ogledali muzej, moderno kapelo in rastlinsko-živalske razstave. Kot zanimivost smo izvedeli, da se lahko na Nordkappu tudi poročiš. Ura je bila kmalu 2.00 in center se je zaprl. Zunaj je deževalo in pripravljalo se je na neurje. Ljudje so hiteli vsak v svoje avtomobile in avtobuse. Tako kot mi. Polni vtisov smo se vračali čez tunnel in nazaj do naše počitniške hišice, kjer smo prevedrili noč.

Naslednje jutro smo se že zelo zgodaj poslovili od gospodarjeve družine in se odpravili nazaj proti glavnemu mestu Norveške. Proti večeru, še istega dne, smo utrujeni prispeli v Oslo, kjer smo samo še počakali na letalo.

Potovanje zame je bilo nepozabno. Zanimiva je njihova arhitektura, lesene stavbe, različnih barv z ograjami in okraski. Domačini proti Nordkappu, so se mi zdeli kot ukročeni nomadi. Prezela me je neokrnjena in slikovita narava ter izredno gostoljubni ljudje. Skandinavija je na nek način poseben, drugačen svet.

Nina Škrabl

Viri:

www.nordkapp-lofoti.pdf (povzeto 3. 4. 2020)

www.moto-pajer.com/potopisi/NORDKAPP.html (povzeto 3. 4. 2020)

www.ccs-si.com/nordkapp-2015-franko-boza-pangerc (povzeto 3. 4. 2020)